

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Jaroše a soudců JUDr. Pravoslava Poláka a Mgr. Marcela Žána ve veřejném zasedání dne 7. března 2019

takto:

I. Na podkladě odvolání obžalovaného J[redacted] J[redacted] se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu **ruší** rozsudek Okresního soudu Plzeň - město ze dne 27. prosince 2018 č. j. 1 T 163/2013 - 502 ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se při nezměněném výroku o vině **znovu** rozhoduje tak, že obžalovanému J[redacted] J[redacted] se podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku ukládá trest odnětí svobody na **šest měsíců**, jehož výkon se podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá a **zkušební doba se stanoví na jeden rok**.

II. Odvolání státního zástupce proti témuž rozsudku se podle § 256 trestního řádu **zamítá**.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný J[redacted] J[redacted] uznán vinným, že v Plzni v Písecké ul. 1 vždy ve vestibulu OC Olympia poté, co jako zástupce spol. s r.o. [redacted] se sídlem [redacted], IČ: [redacted], po vyhotovení cenové nabídky na dodávku stavebních dílců pro svislé a vodorovné konstrukce na zakázky interně označené jako „RD Losiná“ a „RD B[redacted]“ zpracované na základě předběžné objednávky stavbyvedoucího V[redacted] K[redacted] zastupujícího spol. s r.o. [redacted] se sídlem [redacted], IČ: [redacted], si na osobní schůzce v blíže nezjištěné době v listopadu 2011 přede dnem 16. listopadu 2011 řekl o „provizi“ za následné snížení cenové nabídky, kterýžto se na doporučení svého nadřízeného obrátil na nadřízenou obžalovaného vedoucí obchodního oddělení spol. s r.o. [redacted] I[redacted] Č[redacted], která se na pokyn ředitelky spol. s r.o. [redacted] T[redacted] Š[redacted] za účelem odhalení záměru obžalovaného

přijmout peníze domluvila s K[REDAKCE] na předání obálky s finanční hotovostí 6 000 Kč, obžalovaný tamtéž dne 22. listopadu 2011 si obálku s uvedenou hotovostí položenou K[REDAKCE] na desku stolu uložil do svých desek s dokumentací s úmyslem si ji ponechat.

2. Toto jednání okresní soud kvalifikoval jako přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea druhá, odst. 2 trestního zákoníku a podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku odsoudil obžalovaného k trestu odnětí svobody v trvání deseti měsíců. Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku výkon tohoto trestu podmíněně odložil na zkušební dobu jednoho roku.
3. Proti tomuto rozsudku podali odvolání obžalovaný J[REDAKCE] J[REDAKCE] ihned, státní zástupce v zákonem stanovené lhůtě. Obžalovaný se domáhal zrušení napadeného rozsudku a zproštění viny, případně vrácení věci okresnímu soudu s tím, aby ji projednal jiný samosoudce. Státní zástupce zaměřil odvolání v neprospěch obžalovaného, a to pouze do výroku o trestu a domáhal se doplnění rozsudku o chybějící výrok o peněžitém trestu ve výměře 5 000 až 10 000 Kč. Současně navrhl, aby odvolání obžalovaného J[REDAKCE] J[REDAKCE] bylo zamítnuto jako nedůvodné. Obžalovaný prostřednictvím svého obhájce shledal odvolání státního zástupce marginálním proto, že sedmiletý spor měl neblahé účinky na život obžalovaného, a to i z hlediska finančního. Odvolatelé opřeli svá odvolání o námitky, ke kterým se krajský soud vyjádří v další části tohoto svého rozhodnutí.
4. Na podkladě podaných odvolání a z hlediska vytykánych vad přezkoumal Krajský soud v Plzni podle § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a dospěl k těmto závěrům.
5. Předně je třeba připomenout, že krajský soud v této trestní věci rozhodoval již jednou, a to usnesením ze dne 9. listopadu 2015 sp. zn. 8 To 396/2015, kterým zrušil předchozí odsuzující rozsudek nalézacího soudu a věc mu vrátil k novému projednání a rozhodnutí. Okresnímu soudu uložil, aby znovu vyslechl obžalovaného a vyzval ho k předložení desek, v nichž se ocitla obálka s penězi, znovu vyslechl svědkyni T[REDAKCE] Š[REDAKCE], nově i V[REDAKCE] K[REDAKCE] a I[REDAKCE] Č[REDAKCE]. Dále měl okresní soud prověřit věcnou i specifickou věrohodnost svědkyně Š[REDAKCE], objasnit vzájemné vztahy na pracovišti společnosti [REDAKCE] ve vztahu k obžalovanému a zvážit výslech svědků, kteří by se mohli k uvedenému vyjádřit. Tyto pokyny nalézací soud v průběhu několika let splnil. Vyslechl jmenované svědky a obžalovaného, opatřil si rejstříky trestů na svědkyně Č[REDAKCE] a Š[REDAKCE], zvážil výslech obhajobou navrhovaných svědků, přičemž dospěl k závěru, že takové doplnění dokazování je nadbytečné. V tomto směru neshledává odvolací soud žádná zásadní pochybení nalézacího soudu.
6. Lze proto nyní uzavřít, že v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, nebyly zjištěny žádné podstatné vady. Byla dodržena všechna zákonná ustanovení včetně těch, která mají zabezpečit právo obžalovaného na obhajobu a která zajišťují řádné zjištění skutkového stavu věci. Okresní soud provedl dokazování v dostatečném rozsahu tak, aby mohl učinit správné skutkové i právní závěry. Provedené důkazy hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a své závěry také v odůvodnění napadeného rozsudku vysvětlil postupem podle § 125 odst. 1 trestního řádu. Odvolací soud se však distancuje od nevhodných formulací uvedených v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k obhajobě, jako jsou vyjádření, že obhajoba se „chytla“ příbuzenského vztahu mezi I[REDAKCE] S[REDAKCE] a I[REDAKCE] Č[REDAKCE], obhájce činil gesta jsoucí v rozporu s trestním řádem.
7. Skutková zjištění soudu prvního stupně považuje odvolací soud za správná a úplná, neboť odpovídají důkazům provedeným při hlavním líčení. To zejména výpovědím svědkyň T[REDAKCE] Š[REDAKCE] a I[REDAKCE] Č[REDAKCE], jakož i výpovědi svědka V[REDAKCE] K[REDAKCE] z přípravného řízení. Obžalovaný namítá, že po dobu sedmi let kontinuálně tvrdí, že žádný úplatek nežádal, nepřevzal, i když mu byla jakási obálka svědkem K[REDAKCE] nabízena. Má za to, že tento svědek se s ním sešel za jediným účelem, a to pokusit se mu předat obálku s penězi a vytvořit tak prostor pro

to, aby obžalovanému mohla jeho nadřízená svědkyně Š. dát „výpověď dohodou“ a aby ji tento přijal. Jednání svědka K. řízené svědkyní Š. mělo vést k tomu, aby se tato zbavila zaměstnance, kterého neměla ráda. Tuto verzi podporuje to, že svědkyně měla s obžalovaným opakovaně konflikty, nikoli kvůli protiprávní činnosti svého podřízeného, ale konflikty čistě osobního charakteru. V souvislosti s tím obžalovaný poukázal na to, že okresní soud odmítl návrhy na provedení výpovědí svědků, kteří měli objasnit více vztahy na pracovišti. To přesto, že potřebu doplnit dokazování avizoval i odvolací soud. Nálezací soud tedy nejenom že neučinil to, k čemu mu odvolací soud dal pokyn, ale dokonce i odmítl provést důkazy navržené obhajobou, které měly požadavkům odvolacího soudu vyhovět. K těmto námitkám na nesplnění pokynu odvolacího soudu nutno, jak již bylo zmíněno, uvést, že nálezací soud měl objasnit vzájemné vztahy na pracovišti a zvážit výsledek obhajobou navržených svědků. Nejenom podle názoru nálezacího, ale i soudu odvolacího, byly objasněny pracovní vztahy mezi obžalovaným na straně jedné a svědkyněmi Š. a Č. na straně druhé. Obžalovaný byl svědkyněmi po odborné stránce hodnocen jako kvalitní pracovník, výhrady však měly k jeho povaze, dodržování pracovní doby a ke změnám nálad. Okresní soud správně poukázal také na to, že svědkyně Š. opakovaně písemně upozorňovala obžalovaného (11. července 2011 a 3. října 2011) na porušení pracovní povinnosti vyplývající z pracovní smlouvy. Je tedy patrné, že vztahy mezi obžalovaným a svědkyněmi nebyly bezproblémové. Další objasňování těchto vztahů nepovažuje odvolací soud za nutné, a vzhledem k časovému odstupu více jak sedmi let ani za reálné.

8. Na závěr, že účelem celé akce bylo toliko zbavit se zaměstnance, kterého neměla svědkyně Š. ráda, ukazuje podle obžalovaného skutečnost, že svědkyně Š. a Č. ihned poté, co konfrontovaly obžalovaného s tím, že měl údajně vzít úplatek, mu předložily dopředu připravené ukončení pracovního poměru dohodou. Schůzka přitom proběhla mimo pracoviště obžalovaného a svědkyně na ni přijely dopředu vybaveny listinou o ukončení pracovního poměru dohodou. K tomu je třeba uvést, že z okamžitého zrušení pracovního poměru (list č. 120) a z hromadného předávacího protokolu (list č. 121), které jsou datovány dnem 22. listopadu 2011, jakož i z toho, že protokol je podepsán obžalovaným, je zřejmé, že svědkyně přijely na schůzku s připravenými materiály. To ostatně ani svědkyně Š. nepopírá. Mělo se však jednat již o druhou schůzku, při první nedošlo k převzetí obálky. Lze proto předpokládat, že si svědkyně Š. připravila uvedené písemnosti pro případ, že dojde k nezákonnému jednání obžalovaného. Tato svědkyně také vysvětlila, že neměla v úmyslu věc řešit prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení, ale měla v úmyslu nabídnout obžalovanému řešení výhodnější, a to nejenom pro něho, ale i pro společnost, kde pracovala jako ředitelka. Společnosti by jistě neprospělo, že by vyšlo najevo, že zaměstnanec společnosti žádá a bere úplatky. Uvedeným způsobem svůj postup právě svědkyně Š. vysvětlila. V návaznosti na to proto nelze akceptovat námitku obžalovaného, že svědkyně mohla konat daleko jednodušeji, zejména dopředu oznámit podezření policii a nechat vše řádně a podle trestního řádu zdokumentovat. Navíc svědkyně i v průběhu svého výslechu před soudem uvedla, že si stále myslí, že se jednalo o věc interní a za odpovídající považovala postih obžalovaného tím, že přijde o zaměstnání. Nelze se ztotožnit ani se závěrem obhajoby, že okresní soud nejistoty a nejasnosti vytvořené tím, že svědkyně Š. vzala spravedlnost do svých rukou, soud vykládal důsledně v neprospěch obžalovaného a ve prospěch svědkyně.
9. Dále obžalovaný namítl, že organizaci celé, dle nálezacího soudu „profesionální“, akce svědkyně Š. završila předáním ukončení pracovního poměru dohodou, avšak ani poté celou věc neoznámila policii a trestní oznámení podala až tři měsíce po události v reakci na to, že obžalovaný sám se jejímu jednání příslušnými podáními bránil. Svědkyně nikdy nevysvětlila motiv toho, proč trestní oznámení podala až po třech měsících. Předně nelze souhlasit s námitkou, že svědkyně Š. završila akci předáním ukončení pracovního poměru dohodou, neboť obžalovaný, který podle svědkyně dne 22. listopadu 2011 se svědkyněmi spolupracoval, byť nepodepsal dohodu o

ukončení pracovního poměru, avšak souhlasil s předáním všech věcí včetně automobilu, nejednal podle dohody, ale sám podal trestní oznámení a nechal se pracovně zneschopnit. Pokud tudíž svědkyně Š. neměla v úmyslu věc řešit prostřednictvím orgánů činných v trestním řízení, jeví se logickým, že vyčkávala na ukončení pracovní neschopnosti a trestní oznámení podala až následně. V hlavním líčení dne 2. března 2017 to svědkyně vysvětlila tím, že jí člověk, který pracoval u policie, řekl, že by to měla udělat, že když je podáno trestní oznámení na „nás“, že když to řeší přes policii, tak by to měla udělat také. Nebylo to však z její hlavy, nesouhlasila s tím, ale bylo jí řečeno, že je to tak správně.

10. Za podstatnou skutečnost podporující verzi obhajoby považuje obžalovaný to, že svědkyně Č. je dcerou svědka I. S., ředitele společnosti, v níž svědek K. pracoval a za níž s obžalovaným jednal. Skutečnost, že tento příbuzenský poměr, o němž věděla i svědkyně Š., nevyšel najevo v průběhu sedmi let trvajícího trestního řízení, včetně opakovaných výsledků svědků Š. a S., je skutečností vcelku podstatnou, která by při poctivém a otevřeném přístupu svědků k věci měla z jejich úst zaznít. Obhajoba neviní tyto svědky, že by před soudem lhali, zamlčení této skutečnosti však svědčí o tom, že jmenovaní nestáli o to, aby se to soud či obhajoba dozvěděli. Uvedené skutečnosti potvrzují obhajobu, že akce byla zinscenována. Podle obžalovaného je zcela nepravděpodobné, že by si obžalovaný řekl o úplatek zrovna podřízenému otci své nadřízené. Je daleko pravděpodobnější, že svědek K. s ním vešel v jednání v úmyslu vyprovokovat jej k převzetí úplatku, nabízet mu úplatek, zinscenovat předání obálky. To vše z pokynu svého nadřízeného, otce svědkyně Č., nadřízené obžalovaného J.
11. Ani s těmito námitkami se nelze ztotožnit. Z žádného provedeného důkazu nevyplývá, že by došlo k tomu, co tvrdí obžalovaný. Ani jeden ze svědků nic takového neuvedl, svědek K. potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení a svědkyně Š. a Č. něco takového vyloučily. Zmiňovanou obhajobou se okresní soud zabýval, zaujal k ní stanovisko, s nímž odvolací soud souhlasí, proto pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Obžalovaný rovněž namítl, že společnost, v níž pracoval svědek K., neuzavřela se společností, kde pracoval obžalovaný, žádný obchod. To potvrzuje, že celé údajné obchodní jednání mělo vést k tomu, aby se svědkyně Š. obžalovaného zbavila. K této námitce je nutno uvést, že z provedených důkazů nevyplývá, že by mezi společnostmi nedošlo k uzavření nějakého obchodu. Pouze svědkyně Č. uvedla, že si myslí, že mezi firmami proběhlo více zakázek, ale tím, že to řešili obchodní referenti a jednotliví stavbyvedoucí, tak nedokáže říci, kolik jich bylo.
13. O verzi obhajoby svědčí podle obžalovaného samotný výsledek svědka K. Svědek totiž úporně odmítal k věci cokoli říci a nevypovídal z důvodu, že by si věci nepamatoval. V podstatě odmítal cokoli říci. Obhajoba si to vykládá tak, že svědek si byl vědom toho, že by před soudem musel lhát. Obhajoba má zřejmě na mysli, že by svědek lhal, pokud by vypovídal stejně jako v přípravném řízení. To postrádá rozumné vysvětlení, neboť svědek před soudem sice nic konkrétního neuvedl, ale potvrdil svoji výpověď z přípravného řízení. Spíše lze předpokládat, že svědek před soudem nevypovídal proto, aby se nedostal do problémů v souvislosti se svým životem v České republice. Takto ostatně argumentoval obhájce před soudem prvního stupně. Tomu by odpovídalo i to, že v přípravném řízení byl tento svědek ochoten vypovídat pouze v přítomnosti svého právního zástupce.
14. V neprospěch verze nalézacího soudu svědčí podle obžalovaného i výpověď svědkyně Č., která si z celé věci vlastně nic nepamatuje, jen to, že viděla předávání obálky. Tomuto tvrzení ovšem neodpovídá protokol o hlavním líčení, v němž byla I. Č. jako svědkyně vyslechnuta. Výsledek svědkyně je protokolován na čtyřech stránkách hustě popsaného textu, takže nelze tvrdit, že svědkyně si pamatovala pouze předávání obálky. Svědkyně

si předně vybavila, že jí bylo sděleno, že J. ■■■ žádá úplatek za to, že firmě poskytne výraznou slevu, rovněž popsala, jak proběhlo jednání, při kterém obžalovaný převzal obálku, a v tomto směru potvrdila výpověď svědkyně Š. ■■■. Zhodnotila osobu obžalovaného z hlediska jeho vystupování ve společnosti ■■■. Považovala ho za velmi šikovného obchodního zástupce, ale nebylo až tak lehké s ním spolupracovat, neboť velmi často a výrazně měnil náladu. Rovněž zaznamenala, že velmi často uděluje firmám nezvykle vysoké slevy, což jí vysvětlil tím, že je to z důvodu konkurenčního boje, aby byl schopný zakázku vyhrát. Svědkyně dále popsala, že ji obžalovaný fyzicky ohrožoval při jízdě s vozidlem, které měl přiděleno a ona ho řídila potom, co ho společnosti předal. Rovněž si pamatovala, že obžalovanému bylo nabídnuto smírné řešení, které hned nevyužil, potvrdila, že je dcerou svědka S. ■■■, věc s ním ale neprobírala. Uvedla, že s otcem podepsali smlouvu, což byla běžná praktika, aby byl umožněn obchod mezi dvěma firmami, ale jednotlivé zakázky řešili úplně jiní lidé.

15. Podle názoru obžalovaného vyplynul z výpovědi svědkyně Č. ■■■ jeden zásadní rozpor se svědkyní S. ■■■ (míněno zřejmě svědkyní Š. ■■■), a to ten, kdo vlastně celou schůzku mezi K. ■■■ a J. ■■■ vyvolal a řídil. Svědkyně S. ■■■ (správně Š. ■■■) vypověděla, že to měla být svědkyně Č. ■■■ a ta to odmítla s tím, že si vše naopak řídila svědkyně Š. ■■■. Podle obhajoby je to tím, že ani jedna ze svědkyň na sobě nechce nechat jednání, které by v krajním případě mohlo mít i znaky trestného činu, tedy zinscenování předání či přijetí úplatku. K této námitce je nutno uvést, že tento rozpor mezi výpověďmi uvedených svědkyň existuje, je však zřejmě dán časovým odstupem mezi projednávanou událostí a dobou, kdy byla svědkyně Č. ■■■ vyslechnuta, k čemuž došlo více jak sedm let po události. Tomu, že si svědkyně Č. ■■■ vše přesně nepamatuje, a to i pokud jde o namítanou událost, nasvědčuje to, že tato svědkyně podepsala interní záznam (založený na listu č. 119), který zpracovala svědkyně Š. ■■■, a v němž uvedla, že jela z Plzně do místa bydliště obžalovaného se svým vozem za vozidlem, které řídila paní Č. ■■■. Ta ke svému podpisu připojila vyjádření, že s tímto interním záznamem naprosto a v plném znění souhlasí. Jako svědkyně uvedla v rozporu s výpovědí svědkyně Š. ■■■, že jela s vozidlem za svědkyní Š. ■■■. V souvislosti s tím je třeba připomenout, jak ve věci probíhalo trestní řízení a stíhání obžalovaného J. ■■■ J. ■■■. K projednávané události došlo v listopadu 2011, úkony trestního řízení byly zahájeny až 6. dubna 2012 a trestní stíhání obžalovaného bylo zahájeno 21. listopadu 2012 usnesením, které bylo obžalovanému doručeno až 22. února 2013. Obžalovaný byl jako obviněný vyslechnut až po dvou měsících 22. dubna 2013. Způsobem použitelným před soudem byli vyslechnuti svědci ještě později, I. ■■■ S. ■■■ 29. dubna 2013, T. ■■■ Š. ■■■ 30. dubna 2013 a V. ■■■ K. ■■■ až 14. října 2013. I. ■■■ Č. ■■■ v přípravném řízení vyslechnuta nebyla, takže vypovídala až v hlavním líčení dne 27. prosince 2018, tedy více jak po sedmi letech. Pokud by orgány přípravného řízení opatřily procesně použitelným způsobem v řízení před soudem důkazy neprodleně, lze předpokládat, že důkazní situace by umožnila soudu rozhodnout výrazně dříve, než se ve skutečnosti stalo. Podrobné úřední záznamy o vysvětlení osob, později slyšených v pozici svědků, jsou v řízení před soudem nepoužitelné.
16. Řádně provedeným důkazům však neodpovídá námitka obžalovaného, že proti němu hovoří toliko výpověď svědkyně Š. ■■■, a to zcela osamoceně, neboť není podporována dalšími důkazy. Skutečnost, že obžalovaný žádal úplatek v listopadu 2011, vyplývá z výpovědi svědka K. ■■■ v přípravném řízení a té odpovídá výpověď svědka S. ■■■ a T. ■■■ Š. ■■■. Žádost obžalovaného o úplatek dne 22. listopadu 2011 je doložena již zmiňovanou výpovědí svědka K. ■■■ z přípravného řízení a převzetí úplatku – obálky s penězi potvrdili v přípravném řízení svědek K. ■■■ a svědkyně Š. ■■■, v řízení před soudem svědkyně Š. ■■■ a Č. ■■■. Podle obžalovaného by se muselo jednat o komplot, domluvu čtyř osob, které byly vyslechnuty před soudem v hlavním líčení. Čtyři osoby by riskovaly postih za krivou výpověď kvůli ukončení pracovního poměru obžalovaného, přičemž svědkyně Š. ■■■ mohla, po předchozích výstrahách, dosáhnout tohoto ukončení bez větších problémů způsobem odpovídajícím zákonu. Přes dílčí

rozpory mezi výpověďmi svědků nelze obhajobu obžalovaného akceptovat. Okresní soud se se zásadními námitkami obžalovaného, které ostatně na svoji obhajobu užívá od zahájení trestního řízení, vypořádal a odvolací soud neshledal žádné zásadní nedostatky v postupu okresního soudu při hodnocení provedených důkazů. Současně odvolací soud neshledal nutnost doplňovat dokazování, případně opakovat již provedené důkazy. Proto musí odvolací soud respektovat ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, podle něhož je odvolací soud vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně (s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud sám ve veřejném zasedání znovu provedl).

17. Obžalovaný v podaném odvolání uplatnil i další námitky, které, jak jeho obhájce vysvětlil u odvolacího soudu, byly určitou reakcí na přístup samosoudce okresního soudu k obžalovanému a k projednávané věci. Spočívaly v upozornění na to, že samosoudce nařizoval jednání již v 8.30 hodin, ačkoliv věděl, že obžalovaný a jeho obhájce dojíždí z Prahy, podrobně a nahlas četl na prvním jednání po vrácení věci toliko usnesení odvolacího soudu, které prokládal sarkastickými poznámkami a pak jednání bez dalšího úkonu odročil. Sám obhájce uznal, že je věcí soudu, na kdy řízení nařídí. Není však pravdou, že při prvním jednání po kasačním rozhodnutí, které proběhlo 30. května 2016, okresní toliko četl kasační rozhodnutí. Ve skutečnosti znovu vyslechl obžalovaného a prováděl i listinné důkazy. Pokud měl samosoudce sarkastické poznámky na účet odvolacího soudu, jakož i použil určité invektivy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tak je to sice nedůstojné a neprofesionální, nicméně to nemá žádný zásadní vliv na správnost napadeného rozhodnutí. Nepokrytý smích samosoudce během přednesu závěrečného návrhu obhájce nemohl odvolací soud zjistit, byť se v závěrečné poradě seznámil se zvukovým záznamem z jednání. Námitky odsouzeného k nesprávnému proplacení nákladů svědkyni Č. [REDACTED] nemohou být předmětem přezkumného řízení ve vztahu k napadenému rozsudku.
18. Měl-li okresní soud pokládat svědkům návodné otázky velmi často uvozované větou „je možné, že...“, tak s ohledem na to, že si svědci K. [REDACTED] a Č. [REDACTED] stejně moc nevybavili, obhajoba při jednání námitky nevznášela a stejně tak má za to, že takto vedené výsledky dokazování ve věci nezakreslily. Na tuto námitku si tak obhajoba odpověděla sama, a pokud ji uvedla na podporu svého tvrzení, že řízení ze strany soudu bylo jednostranné v neprospěch obžalovaného, tak ani s tímto se odvolací soud s ohledem na vše, co již bylo uvedeno shora, neztotožnil.
19. Neztotožnil se ani s tím, že v případě zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci okresnímu soudu by měla být dosud ve věci rozhodujícím samosoudci věc pro podjatost odňata a přikázána samosoudci jinému. Podle § 30 odst. 1 trestního řádu je z vykonávání úkonů trestního řízení vyloučen soudce, u něhož lze mít pochybnosti, že pro poměr k projednávané věci nebo k osobám, jichž se úkon přímo dotýká, k jejich obhájcům, zákonným zástupcům, opatrovníkům a zmocněncům, nebo pro poměr k jinému orgánu činnému v trestním řízení nemůže nestranně rozhodovat. V projednávaném případě je namítán poměr samosoudce k obžalovanému případně k jeho obhájci, ačkoli zde objektivně dán není. Jenom z toho, že již samosoudce ve věci jednou rozhodl odsuzujícím rozsudkem, nelze dovozovat jeho podjatost. Z jednání samosoudce k obžalovanému a jeho obhájci tak, jak obhájce v odvolání namítl, rovněž podjatost dovozovat nelze. Odvolacímu soudu je znám poněkud nestandardní přístup samosoudce Luboše Patzenhauera ke stranám řízení, v projednávaném případě však nebylo zjištěno nic tak závažného, aby bylo možné učinit závěry o vyloučení tohoto samosoudce z projednání věci. Navrhovaný postup předpokládaný ustanovením § 262 trestního řádu přichází navíc v úvahu až v souvislosti s vrácením věci soudu prvního stupně a je považován Nejvyšším soudem a Ústavním soudem za zcela výjimečný. Takovému návrhu by odvolací soud v projednávané věci nemohl vyhovět, ani kdyby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.
20. Pokud odvolací soud přece jen napadený rozsudek zrušil, byť odvolání obžalovaného J. [REDACTED] do výroku o vině a s tím související právní kvalifikací důvodně neshledal, tak z důvodu

neprůměrného trestu uloženého obžalovanému. Obžalovaný sice žádné konkrétní námitky k výroku o trestu neuvedl, uplatnil je však státní zástupce. Domníval se, že bylo namístě vedle podmíněného trestu uložit obžalovanému i peněžitý trest. Obžalovaný se pokoušel nezákonným způsobem obohatit sebe na úkor osob, od kterých požadoval úplatek. Peněžitý trest, který by naopak majetek obžalovaného snížil, je dle názoru státního zástupce trestem vhodným, a to jak z hlediska individuálního, tak i generální prevence. Uložení peněžitého trestu při spodní hranici zákonné sazby bylo také navrhováno, přičemž soud jeho neuložení vysvětlil nemožností zjistit majetkové poměry obžalovaného, kdy ovšem snaha o jejich zjištění spočívala toliko v dotazu na obžalovaného, který využil svého práva a nevyjádřil se. Státní zástupce měl za to, že nalézací soud mohl majetkové poměry objasnit v průběhu hlavního líčení i jinými důkazními prostředky tak, aby mohlo k uložení peněžitého trestu dojít. Státní zástupce se rovněž domníval, že při ukládání peněžitého trestu při spodní hranici (vzhledem k době, která od spáchání činu uplynula) by se jako adekvátní jevil peněžitý trest nižší než navrhovaný při minulém odvolání, je v silách drtivé většiny odsouzených takový trest uhradit.

21. Okresní soud se k návrhu státního zástupce v odůvodnění napadeného rozsudku vyjádřil. Podle názoru odvolacího soudu měl být obžalovanému peněžitý trest uložen, avšak jako trest samostatný. To by odpovídalo okolnostem případu a poměrům obžalovaného. Ostatně během celého dlouhého řízení se obžalovaný nedopustil žádného deliktního jednání, a proto by nebylo žádného zásadního důvodu ověřovat vedení řádného života zkušební dobou podmíněného odsouzení. Avšak v době, kdy ve věci rozhodoval odvolací soud, nebylo důvodu odvolání státního zástupce vyhovět a ukládat obžalovanému třeba i samostatný trest peněžitý. To proto, že řízení ve věci obžalovaného J. [REDAKCE] J. [REDAKCE] trvalo nepřiměřeně dlouho, aniž by na tom měl obžalovaný vinu. Přitom nešlo jenom o pobyt svědka K. [REDAKCE] a Č. [REDAKCE] v cizině, ale o nedůvodné průtahy v řízení přípravném, ale i v řízení před soudem, který ve věci nařizoval jednání se značným časovým odstupem. Proto odvolací soud dospěl k závěru, že je nutno obžalovanému poskytnout alespoň minimální zadostiučinění za nepřiměřeně dlouhé řízení formou uložení trestu, který by ho postihl v zákonném rozmezí co nejméně.
22. Proto na podkladě odvolání obžalovaného zrušil podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu při nezměněném výroku o vině znovu rozhodl tak, že obžalovanému uložil podle § 331 odst. 2 trestního zákoníku trest odnětí svobody na samé dolní hranici zákonné trestní sazby, tedy na šest měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložil na nejkratší možnou zkušební dobu jednoho roku. Při úvaze o tom, zda uložit obžalovanému podmíněný trest odnětí svobody nebo trest peněžitý, vycházel odvolací soud z toho, že povede-li obžalovaný ve zkušební době podmíněného odsouzení řádný život, stejně jako před spácháním trestné činnosti a následně po ní, a to řadu let, rozhodne okresní soud podle § 83 odst. 1 trestního řádu, že se ve zkušební době osvědčil. Pokud by byl obžalovanému uložen peněžitý trest, tak by ho musel obžalovaný nejprve uhradit a teprve po roce by musel sám navrhnout, aby jeho odsouzení bylo podle § 105 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku zahlazeno za podmínky § 363 a 364 trestního řádu. Odvolací soud přihlédl i k tomu, že okresní soud obžalovanému uložil naprosto stejný trest jako v prvním odsuzujícím rozsudku, který vyhlásil již 13. dubna 2015. Okresní soud sice tento postup odůvodnil tím, že škodlivost korupce není ani takovým časovým odstupem nikterak oslabena, avšak jenom tímto způsobem nelze odůvodnit uložení stejného trestu po tolika letech bezproblémového života obžalovaného.
23. Rovněž ukládání peněžitého trestu ve výši 5 000 až 10 000 Kč, jak navrhoval státní zástupce, ztrácí po více jak sedmiletém časovém odstupu svůj význam. Proto odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání státního zástupce zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 7. března 2019

JUDr. Zdeněk Jaroš, v. r.
předseda senátu